

Ця історія — про магів і немагів, кохання, знахідки і втрати. Звичайний студент потрапляє в інший світ, у якому долає складні випробування, відкриває в собі талант до магії, рятує загнаних у підземелля людей-шурів від прокляття і зустрічає кохання.

1

І чого вона образилася? Подумаєш, обійняв її подружку. Хіба не зрозуміло, що то лише так, подружньому? А вона влаштувала дурнувату сцену рев-нощів. Тепер усі сміятимуться за спиною. А ці її слова: «Ти ще пошкодуєш... І не пізніше ніж сьогодні ввечері! Я тобі обіцяю». А тепер маєш кадр із фільму жахів. Теж мені, відьма...

Я копирсався ключем у замку, підсвічуючи ліхтариком на телефоні. Знову якісь «хазяйновиті» сусіди викрутили лампочку на сходовому майданчику. Врешті замок таки клацнув, і я, не досить упевнено тримаючись на ногах, увійшов до квартири.

Твердо пам'ятаю, що увімкнути світло в передпокої не встиг, але мені в очі з глибини квартири вдарив яскравий промінь.

— Що за?..

— То ви кажете, що в моїй кімнаті хтось невідомий?

— Так, пані Марто. Зачинився зсередини, грюкає, лається і вимагає негайно повернути його додому.

Я здивовано звела брови.

— Ну то хай відчинить двері та йде на всі чотири сторони. Чи ви його там замкнули?

— Та ні, у тому-то й річ, що він сам замкнувся зсередини.

— Нісенітниця якась, — стонула я плечима. — Ну, ходімо подивимося, хто він такий. Стривайте, а як він потрапив до моєї кімнати? Хто впустив його в дім?

— Ніхто його не впускав, — покоївка стишила голос. — Прислуга клянеться, що ніхто сторонній не переступав поріг. Може, якийсь нечистий дух? Або маг? Голос наче чоловічий, але хіба звичайні чоловіки вміють проникати крізь зачинені двері?

Я тільки хмикнула — ще не знає, що замкнені двері для чоловіка аж ніяк не перепона. Рішуче підвелася і разом з покоївкою рушила сходами нагору до своєї спальні. Усі, хто був у передпокої, вервечкою потягнулися слідом. За дверима спальні було тихо. Я постукала.

— Хто там?! — верескнуло з кімнати.

Судячи з голосу, зовсім молодий хлопець. Ще й нажаханий до смерті. Звідки ж він там узявся?

— Поверніть мене додому! — знову переляканий крик.

— Вас ніхто не тримає, — спокійно відповіла я. — Це ж ви зачинилися в моїй кімнаті. Цікаво знати, як ви туди потрапили.

У відповідь пролунав грюкіт, у двері з того боку вдавалося щось важке.

— Може, двері виламати? — запопадливо поцікавився лакей Янек, дебелий хлопець із копною білявого волосся.

— Ще чого, — обурено перервала його куховарка. — Через якогось вар'ята псувати добро...

— Пані, я, мабуть, піду покличу вартових... — звернувся до мене мажордом.

Щиро кажучи, ця думка здалася мені найбільш слушною. Але... Щось таки стримувало мене від того, аби негайно віддати порушника спокою в руки варти.

Хлопець за дверима заचाївся, неначе відчуваючи близьку небезпеку.

— Відчиніть двері, будь ласка, — тихо сказала я, нахилившись до замкової шпарини. — Обіцяю, ніхто не заподіє вам шкоди. Увійду тільки я.

З того боку дверей мовчали, було чути лише важке дихання. Я терпляче чекала. За кілька довгих хвилин клацнув замок. Двері прочинилися рівно настільки, щоб у них могла пролізти дуже струнка людина.

— Пані, це може бути небезпечно... — стримував мене мажордом, але я прослизнула в кімнату.

Як і гадала, там був хлопець років вісімнадцяти. Він з підозрою зиркав на мене з-під скуйовджених пасм темно-русявого волосся. У кімнаті — розгардіяш.

— Хто ви і як тут опинилися? — суворо спитала.

Здавалося, моє запитання заскочило його зненацька.

— Я... Я не знаю... Мене звали Роман... Роман Білецький. Я хочу додому...

— А де ваш дім?

— Я гадав, що тут...

Гм... Схоже, у бідолахи щось із розумом.

— Розумію, це звучить божевільно, — ніби прочитав мої думки хлопець. — Я просто відчинив двері й зайшов до себе у квартиру, а опинився тут... Я не брешу, сам не знаю, як це сталося і що мені тепер робити.

— Ви відчинили двері ключем?

— Ось ключ.

Хлопець витягнув з кишені ключ і передав мені. Гм, такий самий, що висить на ланцюжку в мене на поясі. Ті ж хитрі зубчики й бороздки, які утворюють химерний візерунок. Тільки до його ключа тонким металевим кільцем прикріплено усміхнену жовту пику з виряченими очима. Незвичний якийсь амулет, ніколи такого не бачила.

— Отже, ви відчинили двері й зайшли?

— Ну, так. Я ж гадав, що в себе вдома. А потім... Потім побачив, що не зовсім у себе...

— То чому ж ви не пішли геть?

— Я хотів, навіть відчинив двері, але побачив, що це вже зовсім інше місце, а в коридорі люди в дивному одязі...

Я ледь стримала усмішку. Дивний одяг! Та він на себе у дзеркало хоч дивився? Вбраний немов якийсь паяц на ярмарку. Мабуть, бідака якийсь...

— Всі так на мене вирячилися, — продовжував він, — ніби я був привидом, а якась жінка почала репетувати... І взагалі — це все не схоже на жодне знайоме мені місце! Де я?..

Хм... Якийсь він дивний навіть для чужоземця.

— Навіщо ви влаштували весь цей розгром? — красномовним поглядом обвела кімнату.

— Шукав інший вихід...

Вихід він шукав! І тому зірвав зі стіни мій улюблений гобелен, перевернув стіл і зламав ніжку стільця, гатячи ним об двері. Та він просто знущається! Однак пильніше придивившись, я стримала свій гнів: не схоже було, аби навмисне хотів дошкулити. Він зараз

нагадував налякану дитину. Хто ж він такий і звідки тут узвся? Може, якийсь маг-початківець помилився в розрахунках, коли складав замовляння переміщення у просторі? Або це просто чийсь недоречний жарт? Утім, чи не байдуже? Нехай іде собі, куди знає, слуги наведуть лад у кімнаті, завтра я вже й не згадаю про цю химерну пригоду. Але все ж таки... Судячи з його теперішнього стану, це все одно, що викинути на вулицю безпомічне кошеня. Стало його шкода.

— Ви можете хоч зараз піти звідси, — звернулася до хлопця. — Ніхто не триматиме. І все ж я пропоную вам залишитися. Принаймні на деякий час.

— Навіщо? — запитав він із підозрою в голосі. — Я хочу повернутися додому.

— А де ваш дім? Ви знаєте, як туди потрапити?

— Ні, але...

— Тоді вам безпечніше залишитися. Спробуємо розібратися, звідки і як ви сюди потрапили, а тоді, можливо, знайдемо спосіб повернути вас додому. Куди ви підете зараз? Сам, без грошей, нікого тут не знаючи... Та не мине і двох годин, як вас заарештують за бродяжництво...

З його обличчя не сходив підозрілий вираз.

— А чого б це вам раптом так перейматися мною? — врешті запитав.

— Не знаю, — чесно відповіла я. — А просте бажання допомогти людині, яка потрапила у скрутне становище, таке вже неправдоподібне?

Він гмикнув недовірливо, але атмосфера трохи розрядилася.

— І в якому... статусі я тут перебуватиму?

доведеться допомогти слугам прибрати весь той гармидер, який ви тут влаштували.

2

Коли я вийшла, серед слуг прокотилося полегшене зітхання. Потім воно перейшло в обурені вигуки, коли я повідомила, що незваний гість на ім'я Роман зараз долучається до прибирання кімнати і якийсь час поживе в нас.

— Я з ним наодинці не залишуся! — рішуче відрізала старша покоївка Грета. — Що хочете робить, пані, не залишуся і край! А що як він якийсь чорнокнижник? Або нечисть, що набула людської подобі?

Молодша покоївка Катарина мовчала, тільки злякано зиркала то на мене, то на двері кімнати.

— Справді, пані Марто, — втрутився мажордом. — Ви з'ясували, хто він і звідки, що так беззастережно залишаєте його під цим дахом?

Я не відразу знайшлася, що відповісти. Хоча й була впевнена, що чиню правильно, а головне — шляхетно, та все-таки сумнів точив мене зсередини.

— Він вивчав мови в університеті в себе на батьківщині, — врешті мовила. — А сюди потрапив волею випадку. Як тільки трапиться нагода, повернеться додому.

Мажордом похитав головою — його не дуже вдовольнило таке пояснення. Обидві покоївки перезирнулися і в супроводі мажордома увійшли до моєї кімнати.

Я попрямувала до бібліотеки. Не те що сподівалася просто зараз знайти відповідь на запитання, звідки взявся мій незваний гість та як повернути його додому. Але ще з дитинства звикла питати поради у

книжок і зраджувати цій звичці не збиралася. Обвела поглядом полиці зі стрункими рядами шкіряних корінців: із тисненням і без них, коричневих, бордових, зелених... Отже, чи є в мене якісь книги про множинність світів? Поки роздивлялася полиці з книжками, міркуючи, з чого почати, мої думки перервав крик. Майже одночасно пролунав брязкіт, схожий на дзвін розбитого скла. Весь цей гармидер доносився з тієї багатостраждальної кімнати. Я поквапилася туди.

У кутку, притиснувшись до стіни, стояв Роман, біля його ніг валялися біло-золотаві скалки — моя улюблена ваза...

— Та за тобою вже батіг плаче! — вигукнула Грета, загрозово наступаючи на хлопця. Схоже, упевнившись, що непроханий гість загрози не становить, вона вже зверталася до нього як до слуги. — Ти що наробив?! Це ж улюблена ваза пані — от вона тобі...

Зачувши мої кроки за спиною, покоївка замовкла на півслові й озирнулася.

— Заспокойся, Грето, — примирливо сказала я. — Вазу мені, звісно, шкода, але не настільки, щоб аж так сваритися. Що тут сталося?

— Там... там... дракон... — ледве вичавив Роман, указуючи на вікно.

Покоївка тільки гмикнула.

— Певне, вечірню пошту розвозять.

— То ви злякалися поштового дракона? — уточнила я.

— Поштового? — Роман спантеличено глипав.

Покоївки багатозначно переморгувалися, а Катарина, гадаючи, що я не бачу, постукала себе пальцем по скроні. Мовляв, прибула «того», без клепки в голові.